

РЕШЕНИЕ

№ 21737

гр. София, 30.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7246** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.204, ал.3 от АПК, вр. с чл.1, ал.2 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на В. Г. Г. срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) - МВР, с която иска да бъде постановена нищожността на Заповед за задържане на лице №226зз-694/17.03.2023г., издадена от А. И. – ст. полицай 02 РУ – СДВР и на основание чл.4, ал.1 от ЗОДОВ да бъде осъден ответника да му заплати сумата от 2000 лева – обезщетение за причинени имуществени и неимуществени вреди от Заповед за задържане №226зз-694/17.03.2023г. и от внасянето на преписка №226р-11584/18.03.2023г. пред СРС, ведно със законната лихва от 17.03.2023г. до датата на влизане в сила на осъдителното съдебно решение. Претендира разноски за адвокат в размер на 700 лева.

Постъпило е уточнение на исковата молба на 30.08.23г. Ищецът уточнява, че претендира имуществени вреди настъпили на 18.03.23г. в размер на 1000лева – платен адвокатски хонорар по нахд № 3703/23г., което е прекратено с определение на СРС от 04.05.23г., претендира се и законната лихва от тази дата до влизане в сила на осъдителното съдебно решение. Неимуществените вреди са също в размер на 1000лева – изразяващи се в емоционален стрес, негативни преживявания, чувство на безпомощност, безсилие и унижение на човешкото достойнство, причинени от Заповед за задържане № 226зз-649/17.03.2023г. и от внасянето на преписка №226р-11584/18.03.2023г. пред СРС от длъжностно лице, което не е било оправомощено да сезира съда по чл.30, ал.1, т.2 от ЗООРПСМ, заедно със законната лихва от 17.03.2023г., от датата на задържането до евентуалното влизане в сила на

съдебното решение.

В съдебно заседание ищецът се представлява от адв. А., която поддържа исковата молба, претендира разноски в размер на 710 лева. Постъпила е писмена защита.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи се представлява от юрк. И., оспорва исковата молба като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Ответникът А. И. – старши полицаи при 02 РУ – СДВР се присъединява към становището на юрк. И..

Представителят на Софийска градска прокуратура прокурор К. изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция, тъй като административният акт не страда от порока нищожност и е преклудирани срока за обявяването му за незаконосъобразен.

Административен съд София град, като съобрази доводите и исканията на страните, намира следното от фактическа страна:

На 17.03.2023г. срещу ищеца била издадена Заповед за задържане на лице за срок от 24 часа № 226-зз-649/17.03.23г. от А. М. И. - полицейски орган при 02 РУ СДВР на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР с фактическо основание „данни за извършено престъпление по чл.21 от ЗООРПСМ. Заповедта не е била обжалвана.

На същата дата 17.03.23г. бил съставен Акт II -5 за установяване на административно нарушение от В. М. Б. – полицейски инспектор при 02 РУ – СДВР против В. Г. Г. за това, че на 17.03.2023г., около 15,00 часа, преди започването на футболната среща между отборите на „Локомотив“ С. и П. „С.“, [населено място], проведена на стадион „Локомотив“ в [населено място] с начален час 17,30 е извършил противообществена проява (спортно хулиганство), изразяваща се в озоваване в спортната зона в срок на наложената забрана за посещение на спортни мероприятия в страната по смисъла на ЗООРПСМ, като същият се е намирал в спортната зона, а именно пред сектор „А“. С това си действие лицето виновно е нарушило чл.21, ал.15 от ЗООЛРСМ

Преписка №226р-11584/18.03.2023г. била внесена в СРС по реда на чл.30, ал.1, т.2 от ЗООРПСМ от гл. инсп. Н. Н. – началник сектор ОП към 02 РУ – СДВР. С Протоколно определение №8154/04.05.2023г. съдът е прогласил, че гл. инспектор Н. Н. – началник сектор към 02 РУ – СДВР не е бил компетентен да внесе посочената преписка в съда, поради което е прекратил производството по НАХД №3702/23г.

В о.с.з. са разпитани двама свидетели на ищеца, негови приятели – Д. В. И. и М. Б. И.. Свидетелят Г. видял ищеца в деня на задържането на стадион Локомотив, когато бил точно до патрулката, задържан от полицаите, след това го вкарвали вътре. После го видял след няколко дни, Г. бил стресиран, било му много неприятно от цялата ситуация, не искал да се вижда с никой. След случката станал доста по-отдръпнат, бил притеснен, споделил, че много го е страх, че ще го вкарат в затвора, тъй като и преди това е имал задържане за хулигански прояви. Спазвал си забраната да ходи на футболни мачове. Същият ден на стадиона имало мач. Вече не ходи на мачове, делото му още не е приключило.

Според свидетеля И. същият ден се били разбрали с В. да се видят, той трябвало да даде на И. пари назаем и трябвало да се видят на стадиона пред фенклуба. Не се видели, имали уговорена среща с В., за да му върне парите. И. видял как задържат В., полицаите го прибрали в бус и не могли да се видят. Знае, че приятелят му има забрана да посещава футболни мачове и предполага, че заради това са го задържали.

Това било два- три часа преди мача. След задържането 2 -3 седмици не могли да се видят, В. нямал желание изобщо да си говорят и да излизат. Когато се видели В. му казал, че не е ОК с това нещо, депресиран бил, малко преди рев. В това състояние бил 2-3- седмици, все още е един такъв дръпнат, горе – долу малко по-добре, пак има афектиране.

Представен от ищеца е договор за правна защита и съдействие сключен с адв. П. – М. М. Бозов, сключен на 18.03.2023г., за съдействие във връзка с дело за спортно хулиганство, договорено е възнаграждение от 1000лева, няма посочен срок за плащане на сумата от 1000лева.

Представен е и Договор за правна защита и съдействие от 11.05.2023г. с договорено и платено при подписването на договора възнаграждение от 700 лева за завеждане на дело по ЗОДОВ.

От правна страна съдът намира следното:

Исковата молба е допустима за разглеждане, като подадена в 5 годишния давностен срок, от лице, което има правен интерес, но по същество се явява неоснователна и недоказана по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; вреда - имуществена или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Вреда е отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения. Пряка и непосредствена е тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата причинно - следствена връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1 от ЗОДОВ.

Актът, от който се претендират вреди - имуществени (настъпили на 18.03.23г. в размер на 1000лева – платен адвокатски хонорар по нахд № 3703/23г., което е прекратено с определение на СРС от 04.05.23г.) и неимуществени (в размер на 1000лева, изразяващи се в емоционален стрес, негативни преживявания, чувство на безпомощност, безсилие и унижение на човешкото достойнство) е Заповед за задържане № 22633-649/17.03.2023г. по чл.72, ал.1 от ЗМВР, издадена от ст. порицай А. М. М.. Същата не е била обжалвана и е влязла в законна сила. По делото са представени доказателства за наличие на компетентност за издаването ѝ – мл. инспектор А. М. И. е назначен и е встъпил в длъжност старши полицаи в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 РУ - СДВР, видно от представената Заповед 2306/20.03.2018г. на директора на СДВР, както и удостоверение от 18.12.2023г. в същия смисъл, подписано от началник на 03 сектор със отдел „Човешки ресурси“ - СДВР. В самата заповед за задържане е записано, че се издава на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, а не на основание чл.30, ал.2 от

ЗООРПСМ. Последната разпоредба предвижда възможност за задържане на лице за срок от 24 часа за обезпечаване явяването на лицето пред съда във връзка с издадено срещу него наказателно постановление или заповед за налагане на принудителна административна мярка „Забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина“, когато има опасност нарушителят да се укрие или да затрудни правораздаването. Ето защо, неоснователни са доводите на ищеца, че компетентен да издаде заповед за задържане в случая е бил само началникът на районното управление, при буквално тълкуване на чл.30, ал.2 от ЗООРПСМ. Поради изложеното, заповедта, от която се претендират вреди не е нищожна.

Освен от заповедта за задържане, която е валиден, влязъл в сила административен акт, вредите се претендират и от внасянето на преписка №226р-11584/18.03.2023г. пред СРС от длъжностно лице, което според ищеца не е било оправомощено да сезира съда по чл.30, ал.1, т.2 от ЗООРПСМ.

На основание чл.30, ал.2, б. „а“ от ЗООРПСМ преписка №226р-11584/18.03.2023г. била внесена пред СРС от гл. Инспектор Н. Л. Н. – началник на сектор „Охранителна полиция“ към ОЗ РУ – СДВР и било образувано НАХД №3703/2023г. по описа на СРС. Съдът, с протоколно определение №8154/04.05.2023г. установил, че гл. инспектор Н. е оправомощен единствено да издава наказателни постановления и да налага принудителни административни мерки по ЗООРПСМ (процедурата по чл.30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ), но не бил изрично оправомощен да внася преписката за решаване от съда (процедура по чл.30, ал.1, т.2 от ЗООРПСМ), поради което прекратил производството пред него, поради некомпетентост. СРС оставил без уважение искането на адв. Бозов за присъждане на разноски, като го насочил към реда по ЗОДОВ.

Съгласно чл. 21, т.15 от Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия, противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на Наказателния кодекс и е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие, изразяваща се във пребиваване в спортната зона или спортния обект на лица в срока на наложена забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина.

По делото са налице данни, че ищецът е имал наложена забрана за посещение на спортни мероприятия – от свидетелските показания, а също и е отбелязано в Акта за установяване на административно нарушение на лист 17 от делото.

Чл. 26 от ЗООРПСМ постановява, че за извършени противообществени прояви по този закон органите на МВР с полицейски правомощия съставят акт за установяване на нарушението в съответствие с изискванията на Закона за административните нарушения и наказания. Според чл. 30 от с. з., в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице:

1. издава наказателно постановление и заповед за налагане на принудителна административна мярка забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21, т. 1 - 10;
2. внася преписката за решаване от съответния районен съд, като уведомява за това съответния прокурор:а) в случаите по чл. 21, т. 11 - 15;

Съдът, във връзка с основателността на претенцията за вреди от внасянето на преписка №226р-11584/18.03.2023г. пред СРС, намира следното:

Не е налице влязло в сила решение на съд във връзка с незаконосъобразността на действията по внасянето на преписката за разглеждане от СРС, нито настоящата инстанция е обвързана при преценката си от мотивите, поради което СРС е прекратил производството по НАХД №3703/2023г. Внасянето на преписката в съда представлява фактическо действие, изразяващо се в подписване на съпроводителното писмо с рег. № 226р-11584/18.03.2023г. от началник на сектор ОП 02 РУ - СДВР – гл. инспектор Н. Н. и изпращането на събраните доказателства, заедно с придружителното писмо в деловодството на съда. По делото е приложена (на лист 23 от ахд № 3703/23г.) Заповед № 226з-138-1/07.02.2023г. на ВПД Началника на 02 РУ - СДВР, с която гл. инспектор Н. Л. Н. е оправомощен да издава наказателни постановления и заповеди за налагане на ПАМ по ЗООРПСМ, които са правни актове. Поради това, на още по-голямо основание, по силата на издадената заповед от ВПД Началника на 02 РУ – СДВР, Н. има право да извършва и фактическото действие по изпращане на преписката в съда, ако прецени, че случаят не е в неговата компетентност, т.е. не е по чл. 21, т.1 – 10 от същия закон. СРС е бил валидно сезиран, от компетентен орган и е следвало да се произнесе по преписката по същество. Определението, с което е прекратил производството и е отказал присъждане на разноски за адвокат от своя страна е подлежало на обжалване пред СГС, но ищецът не се е възползвал от тази възможност. Тъй като настоящата инстанция не констатира незаконосъобразност на действията по изпращане на преписка (писмо с рег. № 226р-11584/18.03.2023г.) от началник на сектор ОП 02 РУ - СДВР в Софийски районен съд, липсва изцяло първата предпоставка за търсене на отговорност по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и исковата претенция на В. Г. Г. за имуществени и неимуществени вреди се явява неоснователна.

Поради изхода на делото, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 144 АПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ в размер на 100/сто/ лева.

Воден от горното и на основание на основание чл. 203 и следващите от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана исковата молба на В. Г. Г. срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) - МВР, с която иска да бъде постановена нищожността на Заповед за задържане на лице №226зз-694/17.03.2023г., издадена от А. И. – ст. полицаи 02 РУ – СДВР и на основание чл.4, ал.1 от ЗОДОВ да бъде осъден ответника да му заплати сумата от 2000 лева – обезщетение за причинени имуществени и неимуществени вреди от Заповед за задържане №226зз-694/17.03.2023г. и от внасянето на преписка №226р-11584/18.03.2023г. пред СРС, ведно със законната лихва от 17.03.2023г. до датата на влизане в сила на осъдителното съдебно решение.

ОСЪЖДА В. Г. Г. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: